Ε. ΓΟΡΜΠΥΝΟΒΑ—ΠΟΣΑΝΤΟΒΑ

Ι ΦΙΛΙ-ΜΑΣ

ΚΡΑΤΙΚΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΤΟΝ ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΙΟΝΟΤΙΤΟΝ
ΜΑΡΙΥΠΟΛΙ
1934

Е. ГОРБУНОВА—ПОСАДОВА

НАШИ ДРУЗЬЯ

Иллюстрации Ф. Н. ШЕВЧЕНКО

ОТВ. РЕДАКТОР. И. САРБЕЙ
ПЕРЕВОД. Г. ЛЕВЕНТИДИС
ТЕХ. РЕДАКТОР. Н. ПЕТРОС

УКРГОСНАЦМЕНИЗДАТ
1934 — 1934

Ε. ΓΟΡΜΠΥΝΟΒΑ—ΠΟΣΑΝΤΟΒΑ

Ι ΦΙΛΙ-ΜΑΣ

Ι ΖΟΓΡΑΦΙΕΣ ΤΥ Θ. Ν. ΣΣΕΒΤΖΕΝΚΟ

ΥΚΡΑΝΙΚΟ ΚΡΑΤΙΚΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΤΟΝ ΕΘΝΙΚΟΝ
ΜΙΟΝΟΤΙΤΟΝ
ΜΑΡΙΥΠΟΛΙ
— 1934 —

Επιτράπικε για εκτίποςι ςτις 28-IX-1934
Αριθμός βιβλίυ 52. — Τιράζζ 1000.
Γορλίτ № 1730 — Παρανκελίας № 4207

ΙΠΕΦΘΙΝΟΣ ΣΙΝΤΑΧΤΙΣ: **Γ. ΣΑΡΜΠΕΙ**
ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΙΣ (Απτα ρύςικα) **Γ. ΛΕΒΕΝΤΙΔΙΣ**
ΔΙΟΡΘΟΤΙΣ: **Ν. ΠΕΤΡΟΣ**

Стат. форм. 150x230. печ. листов. 1 3/4 Тираж 1000 — в бум. листе 65.280 знак.
Маріупіль, держдрукарня. Зам. № 4207. —Міскліт 1730

ΠΟΣ ΦΑΙΣΑΜΕ ΤΟ ΑΡΝΑΚΙ

Ερχόμασταν μια φορά με τιν αδερφί-μυ κε τι φιλινάδα-μυ απ' το όρος. 'Ακςαφνα ακύμε, ότι κάπυ βελάζι ένα αρνάκι. Το κοπάδι δε φενότανε κε το αρνάκι βέλαζε κάπυ σιμά. Κ' έτσι παραπονεμένα...

Μπίκαμε στα χαμόδεντρα κε ίδαμε ένα μικρύτσικο άσπρο αρνάκι. Στεκότανε μοναχό, ακύμπισε στον κορμό τυ πέφκυ κε παραπονεμένα βέλαζε, σικόνοντας πσιλά το όμορφο κεφαλάκι-τυ. Χαιδέβαμε τ' αρνάκι, το σισπαίζαμε κι' αφτό ακυμπύσε πάνο-μας κι' όλο βέλαζε κε βέλαζε.

— Λιπόν, τί να το κάνυμε;—ίπε ι αδερφί-μυ.

— Δε γίνετε, βέβεα, να το αφίσυμε μόνο εδό στο όρος.

— Βέβεα δε γίνετε. Ας το πάρυμε μαζί-μας κε στο χοριό θα πύμε, ότι το ίβραμε το αρνάκι. Θα μάθυνε, ότι

το αρνάκι ίνε ςε μας κε θα έρτυνε να το πάρυνε κε θα το πάνε στι μάνα-τυ.

Αρχίςαμε να φονάζυμε τ' αρνάκι νἄρτι από πίςο-μας, μα αφτό δεν ερχότανε. Τυ δίχναμε χορτάρι, πςομί, πυ μας έμινε απ' το πρόγεβμα. Το αρνάκι δεν ερχότανε. Αφτό φενότανε τόςο μικρό, πυ δεν μπορύςε να φάγι ύτε χορτάρι, ύτε πςομί. Ανανκαςτίκαμε να το πάρυμε στα χέρια-μας κε να το κυβαλίςυμε με τι ςιρά.

Εγό κυβάλιςα το αρνάκι πρότι. Τυ άρεςε να βρίςκετε στα χέρια,—ςφίχτικε πάνο-μυ κε κιμίθικε. 'Ετςι κε το φέραμε ος το ςπίτι.

Στο ςπίτι χίςαμε στο πιάτο γάλα κε δοκιμάςαμε να ποτίςυμε τ' αρνάκι. Μα αφτό δεν ίκςερε να πίνι κε μόνο πρυφίτιζε, όταν βυτύςαμε τι μίτι-τυ στο γάλα.

Εφτιχός, στι γιτονιά βρέθικε ένα παλιό ρογοβίζι. Το βάλαμε στο μπυκάλι, πυ ίχε το γάλα κε το δόςαμε στ' αρνάκι να βιζάκςι. 'Αρπακςε αμέςος το ρογοβίζι κι' αχόρταγα άρχιςε να βιζένι.

Χόρταςε το αρνάκι κε κιμίθικε πάνο στα γόνατά-μυ. Το έβαλα στο κρεβάτι κε τρέκςαμε με τιν αδερφί-μυ να τυ ετιμάςυμε ςπίτι.

Στιν πιςινί αβλί στεκότανε ένα τεράστιο όφκερο βαρέλι. Το ρίκςαμε στο πλάι, βάλαμε μέςα-τυ ςανό κε το ςπίτι για το αρνάκι ίτανε έτιμο.

Φέραμε τ' αρνάκι στο βαρέλι, το βάλαμε μέςα, στυπόςαμε τιν ίςοδο τυ βαρελιύ με ςανίδια κε πίγαμε να κιμιθύμε. 'Ιτανε πια ολοςδιόλυ ςκοτινά.

'Οταν τρέκςαμε νορίς το πρωί στιν πιςινί αβλί μ' ένα μπυκάλι γάλα, τ' αρνάκι πια φοναχτά ζιτύςε να φάι κ'

έχονε τι μάβρι-τυ μιτίτςα ανάμεςα ςτα ςανίδια. Ποτίςαμε τ' αρνάκι κε τ' αφίςαμε να πάι ςτιν αβλί. Τί τρέλες, πυ έκανε! 'Ετρεχε ςτιν αβλί πότε ςτι μια, πότε ςτιν άλι μεριά, ραντύςε ανεβένοντας πάνο ςτα κςίλα κε τα ςανίδια, πυ κίτονταν ςτιν αβλί. Ανανκαςτίκαμε να τιμαρέπςυμε με τιν αδερφί-μυ τιν αβλί, να ςτιβάκςυμε τα ςανίδια κε τα κςίλα, τα παλιά βαρέλια κε τις κάςες έτςι, όςτε τ' αρνάκι να μι μπορί να τςακίςι τα πόδια-τυ. Δεν μπορέςαμε μόνι-μας να κάνυμε αφτί τι δυλιά, φονάκςαμε για βοίθια τον αδερφό-μας.

'Οςπυ να τιμαρέπςυμε, τ' αρνάκι πάλι πίναςε, άρχιςε να τρέχι από πίςο-μας κε να βελάζι.

'Ετςι ζύςε ςε μας το αρνάκι. Τι μέρα έτρεχε ςτιν αβλί, τι νίχτα κιμότανε ςτο βαρέλι. Πρότα εμίς το φαίζαμε απ' το μπυκάλι, μα ίςτερα αφτό έμαθε να τςιμπά το χορτάρι κε να πίνι απ' το βέδρο. Τότες αρχίςαμε να το κάνυμε λάπι από αλέβρι, γάλα κε νερό κε τυ φέρναμε να φάι καρότο, φίλα τυ λάχανυ, καμπύκια τυ ανκυριύ.

Τ' αρνάκι έτςι έμαθε ςε μας, όςτε απο μακριά γνόριζε τις φονές-μας κε τα βίματά-μας. Ακόμι, ότι πάμε ςτιν πιςινί αβλί κε τρέχι ςτιν αβλόπορτα, μας φιλάγι. Κι' άμα φέβγαμε απ' τιν αβλί, τ' αρνάκι μας προβόδιζε ος' τιν αβλόπορτα κε πολεμύςε να περάςι απ' αφτί κε νάρτι μαζί-μας. Δεν τ' αφίναμε, αφτό χτιπύςε τιν αβλόπορτα κε πολί κερό δινατά βέλαζε.

Όταν μεγάλοσε τ' αρνάκι, έμαθε να ραντά απ' τιν πισινί αβλί πάνο απ' το φράχτι στο περιβόλι. Κε πόσα κακά έκανε εκί μέσα, όλα τα μαρμάρονε, τα τσαλάπονε. Ανανκαστίκαμε να πιλίγυμε τ' αρνάκι στο κοπάδι μαζί με τιν αγελάδα-μας.

Πιγέναμε μια, διο μέρες να μαθένυμε τ' αρνάκι να πιγένι με το κοπάδι. Πρότα αφτό δεν ίθελε να πάι μαζί μ' όλα, έτρεχε χόρια, απόμενε πίσο απ' το κοπάδι. Μας τιράνισε κάμποσο. Μα γλίγορα τ' αρνάκι έτσι έμαθε στο κοπάδι, όστε το προί μοναχό-τυ έτρεχε στ' άλα τα πρόβατα.

Το φτινόπορο τ' αρνάκι έγινε ολοσδιόλυ μεγάλο κοτζ-κάρι, όμορφο με χνυδοτό μαλί. Όταν φίγαμε το χιμόνα στιν πόλι, ι θια όπυ ζύσαμε το καλοκέρι έδοσε το κοτζ-κάρι στι γιτόνισά-τις, γιατί αφτί δεν ίχε πρόβατα.

ΤΟ ΠΥΛΑΚΙ-ΜΑΣ

Θιμύμε, πος σιμά στο εργοστάσιο όπυ ζύσαμε το καλοκέρι στι θιά-μας, στιν ακροποταμιά τυ γλίγορυ βαθιύ ποταμιύ Τζυσοβάγια, κόψανε το όρος. Στο όρος, στα χορτάρια κε στα δέντρα, κε στιν απόκριμνι ακροποταμιά — ίτανε πολές φολιές πυλιόν. Πολά πυλάκια χαθίκανε στον κερό αφτίς τις δυλιάς. Τα πυλιά, πατέρες κε μάνες τριγιρίζανε χαμιλά πάνο απ' τα κεφάλια τον εργατόν. Αφτά με κανένα τρόπο, δε θέλανε να πετάξυνε απ' τις χαλασμένες

φολιές. Για τα πεδάκια δεν ίτανε βαρί να τα πιάσυνε κε

πολά πυλιά κε τα μικρά-τυς πέσανε στα χέρια τον πεδιόν.

'Ενα τέτιο πυλάκι μας έφερε ένα αγόρι—γίτονάς-μας. 'Εμιαζε με το χελιδόνι. 'Ιχε τα ίδια μακριά φτερά, το ίδιο κεφαλάκι, μα τα φτερά-τυ ίτανε ολόμαβρα κε δεν ίτανε τόσο καλύτσικο, επιδέκσιο. Μα ίτανε κε πολί πιο μεγάλο απ' το χελιδόνι.

Το πυλάκι, φένετε, δινατά το μαλάκσανε τα πεδάκια. 'Ιτανε πισταγμένο, έκλιε τα μάτια-τυ, κρέμασε τα φτερά-τυ κε σχεδόν δεν πολεμύσε να φίγι.

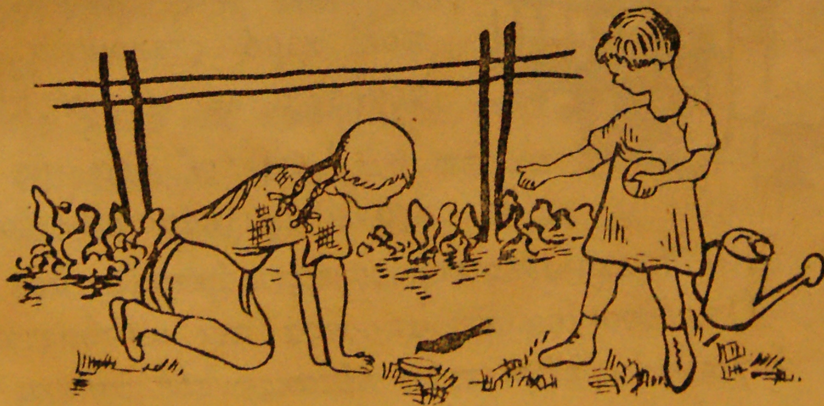
Τυ χτίσαμε φολιά σε μεγάλο κυτί, δοκιμάζαμε να το φαγίσυμε, μα αφτό τίποτα δεν έτρογε κε φοβιζμένο χόθικε στι γονιά τυ κυτιύ.

Τότε βάλαμε μέσα κάμποσες μίγες. Απ' τι μίτι τυ πυλιύ, βλέπαμε, ότι αφτό έτρογε μαμύδια.

Πολεμίσαμε να μι σιμόσυμε στο κυτί, για να μι φοβίσυμε το μυσαφίρι-μας κε μόνο από μακριά κιτάζαμε τι κάνι.

Πόσο χαρίκαμε, όταν σικόθικε, ίπιε νερό κε κύρτισε τι μίγα.

Αγαπίσαμε πολί το πυλάκι-μας, καλά το φιλάγαμε απ' το γέρο γάτο—Βάσια. Πιάναμε γι' αφτό μίγες, το βγάζαμε στον μπαχτζέ κε το βάζαμε εκί στο χορτάρι. Το πυλάκι

δε μπορύσε να πετάκσι, αφτό μόνο με το ζόρι σερνότανε στι γι με τα κοντύτσικά-τυ ποδαράκια.

Το πυλάκι γλίγορα μας έμαθε, ίςιχα καθότανε πάνο ςτα γόνατά-μας, έπερνε απ' τα χέρια-μας πςίχυλα βρεμένα ςτο γάλα.

'Ετςι έζιςε το πυλάκι ος το τέλος τυ καλοκεριύ. Νυνίζαμε πια πος θάνε καλίτερα να το κυβαλίςυμε ςτιν πόλι. Εκί έπρεπε να πας 75 χιλιόμετρα με τ' άλογα, μα αφτό δεν ίτανε τόςο λαφρό. Σιδερόδρομος τότες εκί δεν ίτανε.

Τι μέρα, πυ ίτανε για να φίγυμε, όταν φέραμε πια τ' άλογα, έβγαλα το πυλάκι ςτον εκςόςτι. 'Ιθελα να πάρι καλά ανάςα πριν να το καθίςυμε ςτο κλυβί. Το βαςτύςα ςτιν παλάμι-μυ πςιλά πάνο απ' το κεφάλι-μυ κε το πυλάκι ίςιχα καθότανε, ακυμπιζμένο ςτο χέρι-μυ.

'Ακςαφνα ςικόθικε ςτα ποδαράκια-τυ, κίτακςε ς' όλες τις μεριές, χαρύμενα λάλιςε, άπλοςε πρότα το ένα-τυ φτερό, ίςτερα τ' άλο κε γλίγορα-γλίγορα έφιγε, πρότα χαμιλά ςτι γι, ίςτερα άρχιςε ν' ανεβένι ολοένα κε πιο πςιλά κε χάθικε μακριά.

Εδό έτςι θάβμαςα, όςτε πολί κερό ςτεκόμυνα ςιοπιλί, αςάλεφτι κε κίταζα πίςο-τυ.

Αφτί τιν όρα με φονάκςανε ςτιν κάμαρα: ίτανε κερός να φίγυμε. Στο τραπέζι, ςτι μέςι τις κάμαρας ίτανε τ' όφκερο κλυβί. 'Οταν το ίδα δε μπόρεςα πια να βαςτάκςο κε με δάκρια άρχιςα να λέγο πος πέτακςε το πυλάκι.

Πολίν κερό δεν καταλάβενα πος έτςι το πυλάκι-μας άκςαφνα πέτακςε κε τόςο καλά, όταν ολόκλιρο καλοκέρι έζιςε ςε μας κε δε δοκίμαςε ύτε μια φορά να πετάκςι.

Μόνο ίςτερα από κάμποσα χρόνια κατάλαβα, ότι κάμποσα πουλιά δε μπορύνε να ςικοθύνε ίςια απ' τι γι κε γι' αφτό στι γι καμιά φορά δεν κάθυντε. Μα από κανένα πςίλομα: απ' το κλαδί τυ δέντρυ, απ' το νκρεμό τέτιο πυλί λαφρά μπορί να πετάκςι κε πετάι πολί καλά.

Νά μπορί κε τ' αγαπιμένο-μας δε μπορύςε να πετάκςι απ' τι γι, μα απ' το χέρι πέτακςε στι λεφτεριά, στ' αγαπιμένο-τυ όρος. Μπορί κι' όλο το καλοκέρι να ίτανε άροστο κε τόρα το φτινόπορο λαρόθικε ολότελα κε πέτακςε.

Τόρα θαρό, πος το πυλάκι-μας ίτανε πετροχελίδονο.

ΤΟ ΤΙΦΛΟ ΑΛΕΠΥΔΑΚΙ

Σιμά στο χοριό, όπυ ζύςαμε το καλοκέρι ίτανε μια βαθιά ταραμά ςκεπαζμένι με χαμόδεντρα. Στο βάθος τις ταραμάς έτρεχε το χαρύμενο κε γλίγορο ποταμάκι Γορότνια. Ο πάτος τις ταραμάς ίτανε στρομένος με χοντρά τζακίλια, άμο κε πέτρες.

Ι Γορότνια μύνκριζε κε άφριζε ανάμεσα στις πέτρες, ραντύςε απ' τις μεγάλες πέτρες με μικρύς καταράχτες.

Αγαπύςαμε να πιγένυμε στι Γορότνια κε να ςορέβυμε στις ακροποταμιές-τις καλύτςικες ακονιζμένες απ' το νερό πετρίτςες.

Ίτανε καλό να καθύμαστε στον πάτο τις ταραμάς. Το ποτάμι ςςυρςςυρίζι, τα πςιλά πέφκα ςκεπάςανε το νκρεμό απ' τις ζεςτές αχτίδες τυ ίλιυ. Μόνο ςε κάμποςυς τόπυς περνάι εδό ο ίλιος ανάμεσα απ' τα κλαδιά κε πέζι στο πράσινο χορτάρι κε στο γλίγορο νερό τυ ποταμύ. Ίνε αδόρα, ιςιχία. Μόνο κάπυ τα πυλάκια λαλύνε στα χαμόδεντρα, κε το όρος βυίζι, με τις κορφές-τυ. Κι' ολόγιράμας, ύτε ένα κλαδάκι δε ςαλέβι.

Μια φορά καθόμασταν στιν ακροποταμιά τις Γορότνιας.

Ακςαφνα βλέπυμε,—ςτιν άκρι τις ταραμάς τρέχι ένα αλεπυδάκι. Φένετε αφτό μας πίρε μιρυδιά ίτε μας άκυςε, γιατί άκςαφνα ςτάθικε, ςίκοςε το ένα-τυ ποδαράκι κε τ' αφτιά-τυ κ' έφιγε ςτιν άλι μεριά. Κι' όταν έτρεχε χτίπιςε με μεγάλι δίναμι πάνο ςτον κορμό ενός πέφκυ. Το χτίπιμα ίτανε τόςο δινατό, όςτε τ' αλεπυδάκι έπεςε, ίςτερα ςικόθικε κε πίγε με το ζόρι παραπέρα. Μπρυμιτύςε ςτα χαμόδεντρα κε τα δέντρα, ςα να μιν έβλεπε πυ πιγένι.

Βγίκαμε απ' τιν ταραμά κε τριγιρίςαμε ολόγιρα τ' αλεπυδάκι. Αφτό άκυςε τα βίματα κε τις φονές-μας, έκατςε, τρίζοντας τα δόντια-τυ κε κάπος θαβμαςτά ύρλιαζε ίτε έλαζε. Αφτό θα ίτανε, φένετε, φοβιζμένο κ' ίθελε να μας φοβερίςι.

Ο αδερφός-μυ ςίμοςε τ' αλεπυδάκι από πίςο κε το άρπακςε. Τ' αλεπυδάκι άρχιςε να τζαπαλαίζι, μ' όλα τα ποδάρια-τυ, γρατςύνιζε, δάγκανε όςο μπορύςε.

Ο αδερφός-μυ άφιςε τ' αλεπυδάκι. Αφτό με μιας έτρεκςε κε πάλι χτίπιςε ςτο δέντρο, ίςτερα μπρυμίτιςε ςτο χαμόδεντρο. Καταλάβαμε, ότι τ' αλεπυδάκι ίνε τιφλό.

Πος να το αφίςυμε ςτο όρος; Αφτό, βέβεα θα χαθί. Τα πεδιά τέκα δεν κλέγανε κε παρακαλύςανε να πάρυμε τ' αλεπυδάκι. Ι μεγάλι καθόλυ δε θέλανε να το πάρυνε, μα κε να αφίςυμε τ' αβοίθιτο αλεπυδάκι μέςα ςτο όρος, ίτανε κρίμα. Στο ςτερνό αποφαςίςαμε να πιάςυμε πάλι τ' αλεπυδάκι κε να το φέρυμε ςτο ςπίτι. Ο αδερφός-μυ έβγαλε

το πυκάμιςό-τυ, τίλικςε μέςα τ' αλεπυδάκι κε το έφερε. Κε τι έπαθε απ' τ' αλεπυδάκι κε το πυκάμιςο κι' αφτός πυ το βαςτύςε! Ανανκαζόμαςταν να μεταδίνυμε τ' αλεπυδάκι από χέρια ςε χέρια, έτςι μας δάνκανε κε μας γρατςόνιζε. Στο τέλος τις ςτράτας ίτανε γρατςυνιζμένα όχι μόνο τα χέρια ολονόν-μας, μα κε τα πρόςοπά-μας.

Στο ςπίτι βάλαμε τ' αλεπυδάκι ςε μια όφκερι αποθίκι, το φέραμε μ' ένα μικρό πινάκι γάλα, μα αφτό δεν ίπιε. Πςομί δεν έτρογε κι' όλο ίθελε να μας φίγι, πετιότανε ςτιν άλι μεριά, χτιπύςε ςτον τίχο.

Τα πεδιά τον γιτόνον φέρανε ένα κομάτι ομό κρέας. Τ' αλεπυδάκι το άρπακςε αχόρταγα κι' αμέςος πετάχτικε μ' αφτό ςτιν άλι μεριά, χτίπιςε ςτον τίχο, πλάγιαςε κε άρχιςε αχόρταγα να το τρόγι. Άμα το έφαγε, αμέςος χυλιαζμένα άρχιςε να τρίζι τα δόντια-τυ.

Αφίςαμε τ' αλεπυδάκι μόνο. Το βράδι, όταν τυ φέραμε φαγί, τ' αλεπυδάκι μας ίδε πάλι χυλιαζμένα.

Έτςι πέραςε μια βδομάδα κε δέφτερι. Τ' αλεπυδάκι έμαθε να τα τρόι όλα, έτρεχε ςτιν πόρτα, όταν άκυε, πος κάπιος ςιμόνι ς' αφτίνα. Ίκςερε, ότι τόρα θα το φαγίςυνε. Μα αρπάζοντας το φαγί, ρίχνονταν αμέςος ςτιν άλι μεριά κι' όταν θέλαμε να το ςιςπαίςυμε αφτό δοκίμαζε να μας δανκάςι.

Στο ςτερνό χάθικε ι ελπίδα-μας να ψερόςυμε τ' αλεπυδάκι. Σίμονε ο χιμόνας, έπρεπε να φίγυμε ςτιν πόλι κ' εκί πια δεν ίτανε πυ να έχυμε τιν αλεπύ. Απ' αφτίνα έβγενε τέτια δινατί βαριά μιρυδιά, όςτε δεν μπορύςαμε να τιν έχυμε ςτιν κάμαρα όπυ ζύνε ι άνθροπι.

Αποφαςίςαμε να δόςυμε τ' αλεπυδάκι ςτι Μόςχα ςτο ζοολογικό κίπο. Έτςι κε κάναμε. Στο ζοολογικό κίπο καθίςανε τ' αλεπυδάκι ςε χοριςτό κλυβί, γιατί ςτο κλυβί, πυ ίταν ι άλες αλεπύδες, εκί το πιράζανε.

'Οταν πίγαμε τον άλο χρόνο τιν άνιξι στο ζοολογικό κίπο, το τιφλό αλεπυδάκι ίτανε πια μεγάλι αλεπύ. Το μαλί-τυ γιάλιζε. Πλάγιαζε ίσιχα στο κλυβί-τυ κι' όταν πετάξανε στο κλυβί ψομί, αφτό ράντιξε, έτρεξε ίσα στο πεταμένο κομάτι κε το έφαγε. Φένετε άκυσε πυ έπεσε το κομάτι, ίτε έτρεξε στο κομάτι πέρνοντας μιρυδιά.

ΜΕΓΑΛΟΣ ΛΑΓΟΣ

Μια φορά ι Μάσσα, ι γινέκα ενός γνοστύ φίλακα απ' τι σιδεροδρομικί μπύτκα, μας έφερε με το καλάθι ένα τεράστιο λαγό. 'Αμα τον έβγαλε, ο λαγός αμέσος τζαντάλιξε

στι γονιά κάτο απ' το τραπέζι. Να ραντά ο λαγός δεν μπορύσε,—το ποδάρι-τυ ίτανε δινατά δαγκαμένο. Ο λαγός έπεσε στα δόντια τυ σκίλυ κι' ο σκίλος τον μάλαξε πια δινατά, όταν ο άντρας τις Μάσσας τον πίρε απ' τα δόντια-τυ.

Ήμαςταν πολί χαρούμενι για το δόρο τις Μάςςας κι'
αμέςος, αρχίςαμε να χτίζουμε για το λαγό ςπίτι. Φέραμε
μια κάςα, κενόςαμε μέςα χόμα κε βάλαμε τιν κάςα ςτιν
πιο ίςιχι γονιά κάτο απ' το τραπέζι. Ο λαγός πρότα έφιγε
από μας ςτιν άλι μεριά, όταν βάλαμε το «ςπίτι», μα ίςτε-
ρα χόθικε πάλι κάτο απ' το τραπέζι κε γλίγορα μπίκε
ςτο ςπίτι, που ετιμάςαμε γι' αφτόνα.

Βάλαμε κάτο απ' το τραπέζι λαχανόφιλα, καρότα, ςανό,
βάλαμε μια τζάςκα με νερό, μα ο λαγός τίποτα δεν ίθελε
να κιτάκςι. Κίτονταν ίςιχα κάτο απ' το τραπέζι κε φοβι-
ζμένα μας κίταζε με τα αλίθορα μάτια-του.

Τι νίχτα, όταν φίγαμε απ' αφτί τιν κάμαρα, ο λαγός
βγίκε απ' τι φολιά-του κι' άρχιςε να τρόι το φαγί, που του
φέραμε κε ίςτερα το ποδάρι του τραπεζιού. Άμα χόρταςε
ράντιςε ςτιν κάμαρα μια ςτεκότανε, μια καθότανε ςτα πι-
ςινά-του πόδια κε μίριζε, ςαλέβοντας γλίγορα γλίγορα τα μουςτάκια-
του κε τ' αφτιά-του. Νά έκατςε μπροςτά ςτο παράθιρο κε
άκςαφνα ράντιςε ςτο ιποςτίριγμα του παράθιρου, όπου βριςκόν-
τανε τα λουλούδια. Μα ο λαγός ίτανε αδίνατος, το πόδι-
του πονούςε κε το ιποςτίριγμα ίτανε πέτρινο, όςτε ο λαγός
δε μπορούςε να το πιάςι. Ράντιςε ο λαγός κε έπεςε ςτο
πλεβρό-του.

Εμίς απ' τι γιτονικί κάμαρα κιτάζαμε ανάμεςα απ' τι
χαραμάδα τι κάνι. Ο λαγός ςικόθικε ράντιςε κε πάλι έπεςε.
Μπορί να ίθελε να ςόςι ςτα λουλούδια, μα μπορί κε να μιν
έβλεπε τα γιαλιά κε να θαρούςε, ότι θα βγι απ' το παράθιρο
κε θα γλιτόςι.

Φοβιθίκαμε, ότι θα τςακίςι τα πόδια-του κε μπίκαμε
ςτιν κάμαρα. Ο λαγός αμέςος τζαντάλικςε κάτο απ' το τρα-
πέζι. Μα μόλις βγίκαμε απ' τιν κάμαρα κι' όλα ιςίχαςαν,
ο λαγός βγίκε πάλι κάτο απ' το τραπέζι κε πάλι ακούςαμε
πος γρατςουνίζι με τα νίχια-του τιν πέτρα κε ίςτερα βαριά

πέφτι στο πάτομα. Σχεδόν όλι τι νίχτα δε μπορύσε να ισιχάσι ο λαγός.

Μα τύτο δε βάσταχσε πολί. Γλίγορα ο λαγός ίρτε στον εαφτό-τυ, το ποδάρι-τυ δεν πονύσε, ραντύσε καλά, έτρογε, μα δεν μπορύσε να μάθι σε μας. Αφτός κε όταν ίμασταν μπροστά-τυ έβγενε κάποτε απ' τι φολιά-τυ κε ραντύσε στιν κάμαρα, μα μόλις απλόναμε το χέρι-μας, κάναμε ένα βίμα να τον σιμόσυμε κι' αφτός με μεγάλα ραντίζματα μυλονότανε κάτο απ' το τραπέζι κε ίστερα πολίν κερό κίταζε απ' τι γονιά κε φοβότανε να βγι.

Ερχότανε ι άνιχσι. Ο λαγός άρχισε πολί να στενοχοριέτε. 'Ασκιμα έτρογε, φτόχενε, τις νίχτες φόναζε δινατά, παραπυνεμένα.

Χιέπσαμε το λαγό, κι' αποφασίσαμε άμα αρχίσι να λιόνι το χιόνι κε φανί το πρότο χορτάρι να τον αφίσυμε να πάι στο όρος.

'Ιτανε θαβμάσια ιλιοφότιστι ανιχσιάτικι μέρα, απ' τα κεραμίδια όλο έσταζε, τα σταροπύλια φονάζανε μ' όλο το μικρό λάρινκά-τυς, όταν πίγαμε με τιν αδερφί-μυ στο όρος. Κυβαλύσαμε μαζί το βαρί καλάθι με το λαγό.

'Αμα πίρε ο λαγός τι μιρυδιά τυ όρυς, άρχισε να τζαπαλαζι ανίσιχα μέσα στο καλάθι. 'Ετσι ραντύσε εκί, όστε εγό κ' ι αδερφί-μυ με το ζόρι βαστύσαμε το καλάθι. Γι' αφτό κε ος το όρος δε φέραμε το λαγό-μας, μα μόνο τον βγάλαμε στο τζόλι όχσο απ' τιν πόλι.

Στον ομπά, λίσαμε το καλάθι κι' ο λαγός αμέσος έβγαλε από μέσα το κεφάλι-τυ με τα μακριά αφτιά-τυ.

Τα μυστάκια κε τ' αφτιά-τυ γλίγορα, γλίγορα κυνιθίκανε, ο λαγός μίριζε, άκυε, κίταζε. 'Ιστερα ράντισε απ' το καλάθι, για λίγο κερό έλατσε στα πισινα-τυ ποδάρια, σίκοσε τ' αφτιά-τυ κι' άχσαφνα με μεγάλα δινατά ραντίζματα έτρεχσε στο όρος. Ραντύσε ολοένα κε πιο γλίγορα στο μάκρος τυ λιβαδιύ, πυ ίτανε σκεπαζμένο με ναρίζο περσινό

χορτάρι κε με άσπρο χιόνι, όλο εκί, στο μακρινό όρος.

Γλίγορα ο λαγός χάθικε απ' τα μάτια-μας, μα εμίς όλο στεκόμασταν, κιτάζαμε προς το μέρος, πυ έφιγε κε νυνίζαμε τί καλά πυ ίνε τόρα για το νκρίζο μακροπόδαρο φίλο-μας.

ΣΤΙΝ ΑΒΛΙ-ΜΑΣ

Ι αβλί τυ σπιτύ, όπυ ζύσε ι θιά-μας ίτανε μεγάλι, στρομένι με σανίδια. Τέτιες αβλές έχυνε σχεδόν όλι ι χοριάτες κε ι εργάτες στα Υράλια. Στιν αβλί κάτο απ' το ιπόστεγο ίτανε ένα αμάξι, κομένα ξίλα, μια κάσα για το γιυλάρι, κρεμόντανε χομότια, ζμπρύια. Στο μαντρί στεκόντανε τα άλογα κε ι αγελάδες, κε σιμά στο μαντρί ίτανε ένα μεγάλο σπιτάκι για το σκιλί.

Πάνο απ' το σκιλίσιο σπιτάκι ίτανε ένας περιστερεόνας. Εκί ζύσανε κάμποσα ζεβγάρια άσπρα κε κίτρινα περιστέρια. Αφτά ίχανε μικρά. Ολόκλιρες μέρες τα περιστέρια τριγιρίζανε ολόγιρα στις φολιές κε φαγίζανε τ' αβοίθιτα, σχεδόν γιμνά περιστεράκια-τυς. Τα περιστέρια φαγίζανε κάπος θαβμαστά, υζατράιζαν τα κεφάλια-τυς κι' έφτιναν στα περιστεράκια το φαγί, πυ μαλάκοναν μέσα στιν κύρτα-τυς.

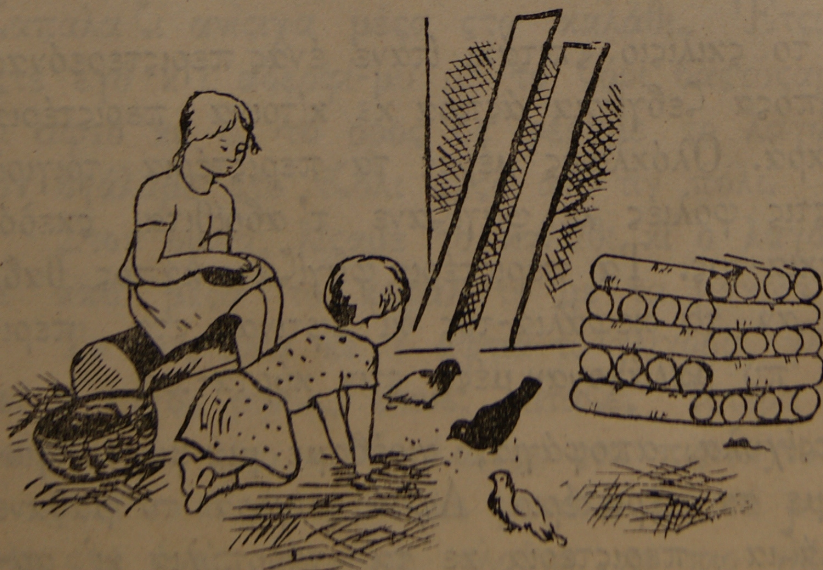
Σορέβαμε πσίχυλα, αποφάγια, γιρέβαμε μια φύχτα γιυλάφι κε φαγίζαμε τα περιστέρια. Αφτό γλίγορα το μάθανε τα γιτονικά γαλάζια περιστέρια κε τα σταροπύλια κι' αρχίσανε να πετύνε με κοπάδια στιν αβλί-μας.

Τα σταροπύλια ίτανε άφοβα, μα προσεχτικά. Ραντύσανε σιμά στα πόδια-μας, όσο στεκόμασταν ολότελα ίσιχα, μα μόλις σίξαμε τα χέρια-μας ίτε κάναμε κανένα βίμα, αφτά φτερυγίζανε κε πετύσανε.

Μα τα περιστέρια κε τα άσπρα κε τα γαλάζια ίτανε ολότελα ίμερα. Μόλις φενόμασταν στιν αβλί, αφτά κατεβένανε κοπαδιαστά κάπυ απ' τα κεραμίδια, απ' τυς φράχτες, τρέχανε κάτο απ' τα πόδια-μας, καθόντανε στις πλάτες στο κεφάλι, στα χέρια.

Εμίς κσέραμε όλα αφτά τα περιστέρια κσέραμε να χορίσυμε το ένα απ' τ' άλο. Κσέραμε πιο περιστέρι ίνε λαλασσσάρκο, ίσιχο, πιο αγαπάι τυς καβγάδες. Κάμποσα περιστέρια έπρεπε να τα καρτακολύμε για να προφτάσυνε, να φάνε κε τ' άλα.

Ότι φαγίζυμε τα περιστέρια το έμαθε κε το νκρίζο σπιτίσιο ποντίκι. Αφτό έκανε τι φολιά-τυ κάτο απ' τα κομένα κσίλα. Σιμά στα κομένα κσίλα κίτονταν ένα χοντρό δοκάρι. Πάνο

ς' αφτό πολές φορές καθόμασταν, όταν φαγίζαμε τα περιστέρια. Φένετε, ότι ρίχναμε τα κυκία ανάμεσα στα στιβαγμένα κςίλα κε το δοκάρι, κε το ποντίκι τα σόρεβε πια δίχος εμάς. 'Ιςτερα δε φοβίθικε κε έβγαλε τι συγλοτί μύριτο κε μπροστά-μας.

Πρότα, όταν φανίκανε ανάμεσα στα κομένα κςίλα τα μαβρύτςικα ζοιρά ματάκια κε τα τραχιά μυςτάκια τυ ποντικιύ, φοβόμασταν να ςαλέπςυμε για να μιν το φοβερίςυμε. Μα γλίγορα το ποντίκι έτςι μας έμαθε, όςτε δεν μυλονόφτανε πια. Μα πάλι δεν μπορέςαμε καμιά φορά να το φαγίςυμε απ'τα χέρια. Μόλις ςιμόναμε το χέρι-μας ς' αφτό, έτρεχε ςα βόλι στιν άλι μεριά κε μας κίταζε περίεργα από μακριά με τα γνοςτικά μάβρα ματάκια-τυ.

Αν θα ζύςαμε περιςότερο στο χοριό, μπορί κε να ιμερόναμε το φοβιτςιάρικο ποντικάκι. Μα ίτανε κερός να φίγυμε, ίτανε κερός να χοριςτύμε μ' όλα τα θεριυδάκια κε θεριά, πυ ζύςαμε μαζί το καλοκέρι. Ανανκαςτίκαμε να χοριςτύμε κε με το μικρό ποντικάκι.

Ι „ΔΕΘΑΠΟ“

Το προί χτίπιςε το κυδύνι. Πίγα ν' ανίκςο τιν πόρτα. Κάτο, στιν κρία σκάλα ςιμά στιν πόρτα, πάνο στο χαλί ίδα ένα μικρό μάβρο σκιλάκι. Στι μιςοςκοτινιά τέκα δεν το πάτιςα κε φοβιζμένι ράντιςα πίςο κε άκυςα το χυλιαζμένο φοβιζμένο γίρνιζμά-τυ.

'Ανικςα τιν πόρτα κε έςκιπςα στο σκίλο. Με κίταζε μια καλύτςικι μαβρύτςικι μυρίτςα με κίτρινα ταγμάδα πάνο απ' τα μάτια, με μακριά

κρεμαστά αφτιά. Ο ςκίλος φοβιζμένα ακύμπιςε στι γονιά κε γίρνικςε τα δόντια-τυ.

Τράβικςα ςφάλιςα τιν πόρτα κε έτρεκςα πάνο να το πο στιν αδερφί-μυ κε για να πάρο κάτι για να φάι το ςκιλί. 'Οταν γιρίςαμε, το ςκιλί ακόμα καθότανε στι γονιά κε έτρεμε μ' όλο-τυ το κορμί. 'Οκςο ίτανε κάμποσο κρίο.

Πολί κερό χαιδέβαμε το ςκιλί όςπυ ν' αρχίςι να φάγι ςαχανεφτά, τιγέβοντας με τι γλόςα-τυ τι ςύπα ςα να φοβότανε να μι λεροθί.

'Οταν ο ςκίλος έφαγε, αρχίςαμε να τον φονάζυμε στιν κάμαρα.

— Ζζύτζκα! Μίλκα! Σςάρικ!—φόναζε ι αδερφί-μυ.

— Ρόζκα! Ντρυζζόκ! Μπόπκα!—φόναζα εγό πολεμόντας να φέρο στο νύ-μυ κε να πο όλα τα ςκιλίςια ονόματα, πυ ίκςερα.

Μα ςε κανένα απ' αφτά τα ονόματα το ςκιλί δεν απάντιςε. Καθότανε στι γονιά, γλιφότανε κε λαλαςςάρκα κυνύςε το υράδι-τυ.

— Μα πός ςε λένε; Λιπόν ςκιλάκι-μυ πές-μυ το. Μα ο ςκίλος δεν απαντύςε.

— Λιπόν τίποτα δε λες, θα ίςε ςε μας; «Δεθαπό» —αποφάςιςε ι αδερφί-μυ, πίρε το ςκιλί στα χέρια-τις κε το πίγε στιν κάμαρα. 'Ετςι απέμινε ςε μας ι Δεθαπό.

Καμιά φορά δε χοριζότανε από μας. 'Οταν διαβάζαμε, ι Δεθαπό πλάγιαζε κάτο απ'το τραπέζι. 'Οταν πιγέναμε στο σκολιό, μας προβόδιζε. 'Οταν βγέναμε απτο σκολιό, ι Δεθαπό μας φίλαγε σιμά στιν πόρτα κε μόλις μας έβλεπε ράντιζε πάνο-μας, τζύνιαζε ςα να μι μας ίδε εκατό χρόνια.

Ίτανε μεγάλι χαρά να πέζυμε με τι Δεθαπό στιν

αβλί. Όταν τρέχαμε απ' το βυνό με τις σάνιες δεν απόμενε πίσο από μας: τραβύσε απ' το σκινί τις σάνιες, όταν τζαπαλαΐζαμε στο βυνό, γλιστρόντας κε κατρακιλόντας έτρεχε πίσο-μας, όταν κατεβέναμε απτο βυνό.

Αν πιγέναμε να βρύμε άγνοστες χόρες κε μπατέβαμε ος τα μέσα στο χιόνι, ι Δεθαπό πετύσε πιο μπροστά απ' όλυς. Επιδέκσια, λαφριά έτρεχε ολόγιρά-μας, σκεδόν καθόλυ δεν μπάτεβε κε καταπατύσε σε χαρύμενα λάζματα.

Έτσι ι Δεθαπό έζισε σε μας όλο το χιμόνα, οπόταν τέκα δε χοριστίκαμε. Βγένυμε μια φορά τιν άνικσι με τιν αδερφί-μυ στο σοκάκι κε άκσαφνα βλέπυμε, πος ι Δεθαπό-μας ρίχτικε ς' ένα κορίτσι, ραντάι πάνο-τις, χαρύμενα γρινίζι, πολεμάι να γλίπσι το πρόσοπο κε τα χέριχ-τις. Το κορίτσι πάλι χάρικε, πυ ίδε το σκιλί, το χαιδέβι, το πίρε ακόμα στα χέρια-τις. Εμίς καταλάβαμε, ότι ίνε ι πρότι νικοκιρά τις Δεθαπό.

— Κοριτσάκια, σε σας ζύσε ι Μιζίρκα-μας; Γιατί πιάσατε το κσένο σκιλί;—ίπε το κορίτσι.

— Βλέπετε πος με χέρετε;—κε γίρισε για να πάι στι στράτα-τις.

— Μιζίρκα, πάμε! — ίπε αφτί. Το σκιλί έτρεχσε πίσο-τις.

— Δεθαπό! — φονάκσαμε με τιν αδερφί-μας με μια φονί. — Δεθαπό!

Ο σκίλος γίρισε, άρχισε να κολακέβετε σε μας.

— Τί δε θα πίτε; — γίρισε σε μας το κορίτσι.

— Όχι, εμίς έτσι λέμε το σκιλί — «Δεθαπό». Μιν το πέρνετε, κιτάκστε, πος έμαθε σε μας.

— Πος να μιν το πάρο, αφτό ίνε δικό-μας, το πίραμε ακόμα σκιλάκι, μόνι-μας το υστράισαμε. Στο σπίτι τόσο θα χαρύνε όλι όταν θα το δύνε. Εσίς θα βρίτε άλο, ίτε νά τι, όταν θα έχι μικρά ι Μιζίρκα, θα σας φέρο όσα θέλετε.

Μα να πάρυμε άλο σκιλί ας ίνε κε μικρό τις Δεθαπό δε θέλαμε καθόλυ. Ι Δεθαπό μας αγαπά κε εμίς τιν αγαπύμε κε κάπιι κσένι άνθροπι τιν αγαπύνε κι' αφτί τος αγαπά, — πύ να ζίσι; Εφτιχός αφτί τιν όρα βγίκε ι μαμά. Κατάλαβε τι ίνε κε ίπε ν' αφίσυμε το σκιλί να χορίσι μόνο-το σε πιόνα θέλι να ζίσι.

— Εσίς θα πάτε σε μια μεριά, τα κοριτσάκια στιν άλι. Σε πιόνα θα πάι το σκιλί, σ'εκίνο κε θα μίνι.

Το κορίτσι σιφόνισε. Σιφονίσαμε, ότι ύτε εμίς, ύτε αφτί δε θα κιτάζι πίσο-τις κε δε θα φονάζι το σκίλο. Ένα, διο, τρία — πάμε! ίπε ι νικοκιρά τις Δεθαπό κε πίγαμε σε λογιό-λογιό μεριές. Πιγέναμε με τιν αδερφί-μυ αγάλια-αγάλια μπροστά κ' όλο ακύαμε τι κάνι πίσο ι Δεθαπό. Αφτί σταμάτισε στον τόπο, ίσιχα γίρνικσε κ' έτρεχσε στιν παλιάτις νικοκιρά. Ίστερα μ' όλες τις δίναμες-τις έτρεχσε σε μας, ράντισε ολόγιρά-μας, πάλι ίσιχα γίρνικσε κε φτέρνικσε στιν πρότι-τις νικοκιριά.

Μας έμινε να κάνυμε διο — τρία βίματα ος τι γονιά κε θαρύσαμε, ότι μόλις γιρίσυμε τι γονιά δε θα δύμε πια καμιά

φορά τι Δεθαπό. Μα νά πίσο-μας πάλι ακύοντε τα ραντίζματά-τις. 'Ετρεκσε σε μας κε πίγε μαζί-μας. Κρέμασε το κεφάλι-τις κε σόρεπσε το υράδι-τις. Χιέβαμε να τι βλέπυμε, — ίθελα να χαιδέπσο το σκιλί, μα δενέπρεπε, γιατί ακόμα μπορύσε να γιρίσι στιν πρότι-το νικοκιρά.

Νά ίρταμε στιν άλι γονιά. Τόρα φένετε ι Δεθαπό έμινε μαζί-μας, ριχτίκαμε σ'αφτίνα, τι φιλύσαμε, τι σισπαίζαμε κε μόνο πολεμύσαμε να μιν κιτάκσυμε ο ένας στυ αλονύ τα μάτια, για να μιν κλάπσυμε απ᾽ τι χαρά-μας.

Γλίγορα ι Δεθαπό γένισε μικρά. Κε τι γελία πυ ίτανε: παχιά, μαλιάρικα. Ι Δεθαπό τριφερά περπατύσε από πίσοτυς κε δεν άφινε κανένα να τα σιμόσι. Αλά εμάς μόνο μας πίστεβε κε δεν ανισιχύσε καθόλυ, όταν πέρναμε στα χέρια-μας τα μικρά-τις.

'Οταν τα σκιλάκια μεγαλόσανε στιν τεράστια αβλί-μας, πυ ίτανε σκεπαζμένι με μεγάλο χορτάρι, αρχίσανε ακόμα πιο χαρύμενα πεχνίδια. Σ' εμάς ερχόντανε άλα πεδιά κε τρέχαμε στιν αβλί, πίσο-μας περπατύσε ι λαφριά όμορφι Δεθαπό κε κιλιόντανε σα μικρές σφέρες τα παχιά μαλιαρά σκιλάκια. 'Ολα ίτανε αδέκσια μεγάλα κε καθόλυ δεν έμιαζαν με τι μάνα-τυς. 'Ολι λέγανε, ότι ίνε τέρατα, μα εμίς τ' αγαπύσαμε.

Ος το φτινόπορο μιράσαμε όλα τα σκιλάκια, εκσόν από ένα, πυ ίτανε πιο παχί κε μαλιαρό — τον Πσένκα. Τον αφίσαμε προτ᾽ απ᾽ όλα, γιατί ίτανε τόσο άσκιμος, πάντα

λερομένος κε κανένας δεν ίθελε να τον πάρι, κε δέφτερο, γιατί ίτανε ο πιο λαλασσάρκος κε χαρύμενος απ' όλες τις αδερφές κε τυς αδερφύς-τυ.

Περισότερο απ' όλα μας έκανε να γελύμε τ' αγαπιμένο-τυ πεχνίδι. Αν πιγέναμε στι μεγάλι πλατία τις πόλις ίτε στο τζόλι, ο Πσένκας άρχιζε να τρέχι ολόγιρά-μας με κατεβαζμένο κεφάλι. Πρότα έκανε μικρύς γίρυς, ίστερα μεγαλίτερυς, πιο μεγαλίτερυς κε στο στερνό καθότανε κάπυ μακριά από μας με βγαλμένι γλόσα για ν' αναπαφτί. 'Αμα καθότανε κάμποσα δεφτερόλεφτα, ο Πσένκας σικονότανε, έλαζε φοναχτά κε ριχνότανε μ' όλι τι δίναμί-τυ κάτο στα πόδια-μας.

Μια φορά γιρίζαμε απ' το παζάρι. Στο χέρι-μυ ιτανε ένα καρπύζι κ'ι αδερφί-μυ βαστύσε ένα σακύλι με μίλα. Ο Πσένκας κ'ι Δεθαπό ίτανε μαζί-μας. Ο κερός ίτανε άσκιμος, όκσο ίτανε πιλός. Ο Πσένκας άρχισε χαρύμενα το πεχνίδι-τυ. Νά-τος ίνε πια μακριά, νά έκατσε να αναπαφτί, νά τος τρέχι σιμά-μας, σιμά... κ'εμίς πέσαμε στον πιλό.

Ο Πσένκας με παραπονεμένο γίρνιζμα βγένι κάτο απτιν αδερφί-μυ, πυ έπεσε στον πιλό, το καρπύζι έσπασε, το σακύλι σκίστικε κε τα μίλα κιλίσανε στον πιλό.

Καλί ίμασταν, όταν γιρίσαμε στο σπίτι, καλά ίτανε τα μίλα κε το καρπύζι! Ι Δεθαπό καμιά φορά δεν πίγενε μόνι, μα ο Πσένκας πάντα κάπυ έφευγε. Κάποτε δε φε-

νότανε ολόκλιρι μέρα κε ερχότανε στο σπίτι λερομένος, πιναζμένος, κάποτε όλος δανκαμένος.

'Οταν ο Πσένκας χανότανε για λίγο κερό, δεν ανισιχύσαμε, μα μια φορά αφτός δε γίρισε μια, διο, τρις μέρες. Τί να κάνυμε; Δεν ίνε πυ να τον ζιτίσυμε. 'Ενα έμινε— να μάθυμε αν τον έπιασαν ι σκιλάδες.

Μπορύσαμε να εκσαγοράσυμε το σκιλί, μα έπρεπε να τυς πλιρόσυμε τρία ρύβλια κ' εγό με τιν αδερφί-μυ ίχαμε όλο όλο διο ρύβλια. Πίγαμε να γιρέπσυμε απ' τι μαμά να μας δόσι όσα θα χριαστύνε.

Νά πίραμε τα χρίματα—χριάζετε μόνο να παρακαλέσυμε τι μανάκα-μας να πάι να πάρι το σκίλο. Πρέπι να πάι μακριά όκσο απ' τιν πόλι. Ι μανάκα-μας δεν αγαπύσε τον Πσένκα, γιατί αφτός πάντα μαρμάρονε στιν κυζίνα-τις με τα λερά-τυ πόδια, μα κι' αφτί γίεπσε το σκίλο κ' εμάς μας αγαπάι κε γι' αφτίνα ίνε βαρί να μας αρνιθί.

Νά ετιμάστικε. Νά πίγε κε δεν ίνε μια, διο, τρις όρες. 'Ολο τρέχυμε στα παράθιρα κε κιτάζυμε αν έρχετε ι μανάκα-μας κε αν ίνε μαζί-τις κι' ο σκίλος.

'Ακσαφνα στιν κυζίνα ακύστικε ένα γνοστό γίρνιζμα, ο Πσένκας-μας μόνος γίρισε στο σπίτι.

'Οταν ίστερα απο μια όρα ίρθε ι φτοχί κυραζμένι μανάκα-μας, ίπε, ότι ίβρε τον Πσένκα κλιζμένο σε στενόχορο κλυβί μαζί με άλα σκιλιά. 'Ολα φένετε θα ίτανε πιναζμένα, φονάζανε, καθόντανε με κατεβαζμένα κεφάλια. Ο Πσένκας, ακόμα δίχος να τι βλέπι, τι γνόρισε απ' τι φονί-τις: ακόμα από μακριά ι μανάκα άκυσε το χαρύμενό-τυ γίρνιζμα. Κι' όταν τον βγάλανε απ' το κλυβί ι μανάκα τέκα στεκότανε στα πόδια: έτσι ραντύσε πάνο-τις, έτσι χερότανε. Βγίκανε μαζί στι στράτα. Ο Πσένκας πίγε κάμποσα βίματα σιμά στι μανάκα κι' άκσαφνα έτρεκσε μπροστά, τέκα τον ίδε.

Το άλο καλοκέρι, εμίς τα πεδιά πίγαμε στι θιά-μας στο χοριό. Ι μάμα ίπε, ότι δε θάχι κερό να κιτάζι τα σκιλιά

δίχος εμάς κε μας ίπε να δόςυμε τον Πςένκα για πάντα κε τι Δεθαπό μόνο για το καλοκέρι στο γνοστό φίλακα τις ςιδεροδρομικίς μπύτκας. Αφτός προπολύ γίρεβε να το δόςυμε τον Πςένκα, γιατί έλπιζε να κάνι απ'αφτόνα καλό φίλακα.

'Ιρθε για τα ςκιλιά ι Μάςςα εκίνι, πυ μας έφερε το λαγό. Αφτί έφερε μαζί-τις ένα μεγάλο ςακύλι για να καθίςι μέςα τα ςκιλιά, για να μι δύνε τι ςτράτα, γιατί μπορύνε, ίπε, να γιρίςυνε στο ςπίτι.

Περάςανε τρις μέρες. 'Ακςαφνα νορίς το προί, ακύςαμε πίςο απτιν πόρτα τις κάμαρας ένα γνοστό γίρνιζμα. Ράντιςα, άνιχςα τιν πόρτα, κε ρίχτικε στα πόδια-μυ ι Δεθαπό. Ραντύςε από μένα στιν αδερφί-μυ, έγλιφε τα χέρια-μας, το πρόςοπό-μας, γίρνιζε, έλαζε, δεν ίκςερε πος να δίκςι τι χαρά-τις. Στι γύλα-τις κρεμότανε ένα ςκινί, όλι ίτανε λερομένι από πιλό κε πύχνα. Τέτια ακάθαρτι Δεθαπό καμιά φόρα δεν ίδαμε.

Τιν άλι μέρα ίρθε ι Μάςςα κε ίτανε πολί χαρύμενι, όταν ίδε τι Δεθαπό πιτύνκι, ατίεφτι. Ι Μάςςα μας ίπε, ότι ο Πςένκας ίτανε πολί εφχαριςτιμένος απτο νέο ζίςιμο κε ολόκλιρες μέρες τρέχι στο όρος κε ςτα τζόλια. Μα ι Δεθαπό τόςο μπέζεβε, πυ ι Μάςςα φοβότανε να τιν βγάλι απ'τι μπύτκα για να μι φίγι. Ι Μάςςα θαρύςε, ότι το ςκιλί δε θα βρι τι ςτράτα στιν πόλι κε θα χαθί. Ολάκερα εκςίντα χιλιόμετρα το κυβαλύςανε στο βαγόνι.

Στι μπύτκα ίτανε στενόχορα κε δίχος τα ςκιλιά, κε ι Μάςςα αποφάςιςε να δέςι το ςκιλί στιν αβλί. Ι Δεθαπό πρότα ύρλιαζε, ίςτερα ςόπαςε. Ι Μάςςα νόνιςε, ότι το ςκιλί αρχίζι να μαθένι κε γι'αφτό άλο δεν ύρλιαζε. Μα όταν βγίκε στιν αβλί, ι Δεθαπό πια δεν ίτανε. 'Εκοπςε με τα δόντια-τις το ςκινί κε έφιγε.

Όλι τι νύχτα έτρεχε στο σπίτι κε τ' άλο προί, λερομένι, τιρανιζμένι, μα εφτιχιζμένι πλάγιαζε κάτο απτο τραπέζι-μας.

Λύσαμε τι Δεθαπό στι λεκάνι κι' αποφασίσαμε, ότι από τόρα κ' ίστερα με κανένα τρόπο δε θα τιν αποχοριστόμε.

ΛΕΚΣΙΛΟΓΙΟ

Α

Αβοίθιτος—беспомощный.
Αγόρι, το—мальчик.
Αδέξιος—неловкий, неумелый.
Άξαφνα—вдруг, внезапно.
Ακουμπό—прижаться, облакачиваться.
Αλίθορα—косые (глаза).
Αμέσος—сразу, сейчас-же.
Άμος, ο—песок.
Ανανκάζομε—быть вынужденным
Ανισιχό—беспокоить, беспокоиться.
Απαντό—отвечать, откликаться.
Αποθίκι, ι—склад, кладовая.
Απόκριμνος—крутой (берег).
Αποφάγια, τα—объедки.
Αρνιόμε—отказываться, отрицать.
Άροστος—больной.
Αχτίδα, ι—луч.

Β

Βέβεα—конечно.
Βελάζο—блеять.
Βίμα, το—шаг.
Βόλι, το—пуля.
Βουνό, το—гора.

Γ

Γαλάζιος—голубой.
Γελίος—смешной.
Γιμνός—голый.
Γίρος, ο—круг.
Γίτονας, ο, γιτόνισα, ι—сосед; соседка.
Γιτονιά, ι—соседство, соседы.
Γλιστρό—скользить.
Γονιά, ι—угол.

Δ

Δεφτερόλεφτο, το—секунда.
Δοκάρι, το—бревно.
Δοκιμάζο—пробовать, испытывать.
Δόρο, το—подарок.

Ε

Εκσόστις, ο—крыльцо.
Ελπίδα, ι, ελπίζο—надежда; надеяться.
Επιδέξιος—ловкий, умелый.
Εφτιχιζμένος—счастливый.
Εφτιχός—к счастью.
Εφχαριστιμένος—довольный.

Ζ

Ζοιρός—живой.
Ζοολογικός κίπος, ο—зоологический сад.

Θ

Θεριό, το, θεριουδάκι, το—зверь; зверек.
Θιμόμε—помнить.

Ι

Ίδιος—одинаковый, тот же самый, он сам.
Ιλιοφότιστος—солнечный, солнцем освещенный.
Ιπόστεγο, το—навес.
Ιποστίριγμα το παράθιρο, το—подоконник.
Ισιχία, ι—тишина, спокойствие.
Ίσοδο, ι—вход.

Κ

Καθόλο—совсем, совершенно, ничуть, никак.
Κάμαρα, ι—комната.
Κάποτε—иногда, когда-то.
Καρότο, το—морковь.
Κάσα, ι—ящик.
Καταράχτις, ο—водопад.
Κίτρινος—желтый.
Κλουβί, το—клетка.
Κουζίνα, ι—кухня.

Λ

Λάρινκας, ο—горло.
Λάχανο, το—капуста.
Λεφτεριά, ι—свобода.
Λιβάδι, το—луг.
Λουλόδι, το—цветок.

Μ

Με τι σιρά—подряд, по очереди.
Μίγα, ι—муха.
Μπουκάλι, το—бутылка.
Μόρι, ι—морда, рыло.
Μουστακια, τα—усы.

Ν

Νκρεμός, ο—обрыв.
Νκρίζος—серый.
Νορίς—рано.

Ο

Ολόγιρα—вокруг, кругом.
Ολοσδιόλου—совсем, совершенно.

Π

Παραπονεμένα—жалобно.
Περιβόλι, το—огород.
Περίεργα—любопытно.
Περιστέρι, το—голубь.
Πετροχελίδονο, το—стриж (птица).
Πέφκο, το—сосна.
Πιάτο, το—тарелка.
Πιράζο—трогать, затрагивать, обижать.
Πλαγιάζο—ложиться, ложиться на бок.
Πλάι—рядом, боком.
Πλατία, ι—площадь.
Πράσινος—зеленый.
Πρόγευμα, το—завтрак.

Προπολύ—давно.
Προσεχτικός—осторожный, внимательный.
Προφτένω—успевать, догонять.
Ψίχουλα, τα—крошки хлеба.

Ρ

Ρίχνω—бросать, кидать.
Ρίχνομε—бросаться, кидаться.

Σ

Σανός, ο—сено.
Σιωπιλός—молчаливый.
Σιφόνισε—согласилась.
Σχεδόν—почти.
Στενοχωριόμε—скучать, чувствовать себя стесненным.
Στενόχορος—скученный, тесный.
Σφέρα, ι—шар.

Τ

Τέρας, το—урод, чудовище.
Τεράστιος—огромный.
Τιρανό—мучить.
Τιφλός—слепой.
Τίχος, ο—стена.
Τρόπος, ο—образ, способ.
Του αρεσε—ему понравилось.

Φ

Φίλακας, ο—сторож.
Φιλινάδα, ι—подруга.
Φτινόπορο, το—осень.

Χ

Χαιδέβο—ласкать, гладить.
Χαλί, το—ковер.
Χαμόδεντρο, το—куст.
Χαραμάδα, ι—щель.
Χίνο—лить, выливать, наливать.
Χνουδοτός—пушистый.

ТІМІ—80 КАП.
ЦЕНА—80 КОП.

